

Najväčšia milosť, ktorú nám Boh udelil,
je **E**ucharistia a **k**ňazstvo,
vdaka ktorej nám kňazi môžu vysluhovať sviatosti.

*Toto sú slová mystičky bl. Alfonzy Márie,
krstným menom Alžbety Eppingerovej*

Milí duchovní otcovia, milí pútnici!

Sme sestry Božského Vykupiteľa a chceme vám dnes predstaviť našu zakladateľku **bl. Alfonzu Máriu Eppingerovú, krstným menom Alžbetu, a jej veľkú úctu voči kňazom.**

Na úvod vám ju krátko predstavím ako jednoduchú ženu, ktorej veľkosť nebola v tom, že bola teologicky fundovaná a rozhladená, ale v tom, že intenzívne spolupracovala s Božou milosťou, čím ostala sama sebou a Boh jej zveril okrem iného aj úlohu – starať sa o kňazské povolania a hájiť kňazskú dôstojnosť.

Narodila sa 9. septembra 1814 v Niederbronne (Alsasko). Od mladosti sa naučila znášať utrpenie, meditujúc tajomstvo kríža a Božie milosrdenstvo. V roku 1846 zakúsila mystické javy. Založila kongregáciu na ošetrovanie chorých, bez rozdielu sociálneho stavu a náboženského vyznania a tým sa snažila šíriť posolstvo milosrdného Boha, ktorý miluje všetkých ľudí. Zomrela 31. júla 1867 v Niederbronne. Bola blahorečená 9. septembra 2018 a jej liturgický sviatok slávime každoročne 9. septembra.

1. Zrod úcty ku kňazom a kňazskému stavu u mladej Alžbety

Je namieste pýtať sa, ako sa mohla už u malej Alžbety zrodiť úcta ku kňazskej dôstojnosti, kňazom a kňazstvu?

Musíme povedať, že táto úcta rozhodne začala u nej výchovou v rodine Eppingerovcov.

Prvé spomienky, o ktorých Alžbeta rozpráva, nám umožňujú spoznať atmosféru, ktorá vládla v rodine. V Autobiografii, z jej vlastných úst sa dozvedáme, aká bola dôležitá v rodine starosť o dobrú mravnú a náboženskú výchovu napriek ťažkej práci a nakoľko si ona sama cení hodnotu zásad, ktorých sa jej dostalo dobrou výchovou.

Opakovane sú v jej životopise zaznamenané dialógy na rôzne témy s jej matkou a otcom. Obaja sa jej snažili dať odpoveď na jej otázky a ako sama Alžbeta hovorí: „Dlho som si pamätala ich odpovede.“ Takisto si uchováva spomienku na láskavé gestá matky a otca a na to, ako sa k nim utiekala o pomoc, keď mala ťažkosti s pamäťou, aby sa naučila úlohy do školy.

Od rodičov sa Alžbeta učí aj úcte a zmyslu pre poslušnosť a čoskoro sa stáva schopnou posudzovať svoje činy. Má pevnú a rozhodnú, ba dokonca tvrdohlavú povahu, ale v rodičoch nachádza istých a bezpečných vodcov, ktorí ju učia poznať samú seba a ovládať sa. Ďalšou silnou črtou dobrej výchovy sú rozhovory s rodičmi, ktoré odhaľujú ich schopnosť odovzdávať druhým vlastné náboženské presvedčenie jednoduchým spôsobom a to rečou každodenného života. Sú to rozhovory o modlitbe, o kňazoch a ich úlohe, o utrpení a smrti Krista na kríži a o večnosti. Treba povedať aj to, že Alžbeta ako najstaršia dcéra zavčas vníma reč dospelých, ktorú vedú medzi sebou.

Keď sa Alžbeta zvedavo pýta matky: „Prečo ukrižovali Ježiša?“ Matka odpovedá: „To spôsobili naše hriechy“. „A čo je hriech?“, pýta sa ďalej. „Hriech je urážka Boha a môže to byť aj tvrdohlavosť či neposlušnosť“. Po týchto odpovediach matky sa Alžbeta hneď rozhodne: nikdy viac nebudem hrešiť!

Ako 5-ročná raz kráča s otcom za ruku a zrazu na ulici zbadá postavu v čiernom oblečení. Hneď zavalí otca otázkami: „Kto to je?“ Otec odpovedá: „Kňaz“. „A kto sú kňazi?“ „Kňazi sú služobníci Boha, ktorí nám zvestujú evanjelium, musíme mať k nim veľkú úctu, oni nás vyučujú.“ Tento rozhovor s otcom je pre ňu rozhodujúci. A ešte rozhodujúcejšia je odpoveď otca, lebo veľmi ovplyvni u Alžbety ďalší vývin **úcty voči kňazom**.

V takomto rodinnom prostredí viera vtláča svoju pečať aj každodennému životu: spoločné modlitby v rodine, ruženec, nedeľné sväté omše a účasť na živote farského spoločenstva. Alžbeta, ešte ako dieťa, sa na nich zúčastňuje s radosťou a veľmi skoro vyjadruje túžbu ísť s rodičmi do kostola na svätú omšu.

2. Vplyv dobrej kňazskej osobnosti na výchovu detí

Je potrebné pripomenúť, že keď Alžbeta začína chodiť do školy, dúfa, že „bude oveľa viac počuť o Bohu, aby ho lepšie poznala.“ S veľkým záujmom prichádza na hodiny náboženstva. V kňazovi spoznáva „jedného z tých svätých, o živote ktorých počula doma.“ Sama spomína: „Moje oči smerovali ku križu, ktorý visel vedľa stola. Povedala som si v srdci: „**Môj Ježiš, chcela by som vždy poslúchať pána farára, aby som sa aj ja mohla stať svätou.**“

V katolíckej škole do vyučovacieho programu miestny farár začlenil základy náboženstva a prípravu k sviatostiam, predovšetkým k prvému svätému prijímaniu. Tento cieľ bol najdôležitejší, tak pre rodičov, ako aj pre Alžbetu, a pravdepodobne aj jeden z dôvodov, prečo Alžbeta začala chodiť do školy. Totiž veľké nadanie v iných disciplínach neprejavila a napísať vedela iba svoje meno.

Alžbeta je už od najútlejšieho detstva vnímavá iba na to, čo ju vedie k Bohu: počúva srdcom. A preniká to hlboko do jej vnútra. Preto aj po dvadsiatich rokoch, vie povedať, ktoré témy v nej zanechali hlbokú stopu. Je to obeta svätej omše, ktorú chápe prostredníctvom tajomstva Kristovho utrpenia a smrti, dar Eucharistie, dar kňazstva, dôležitosť modlitby a nesmierna veľkosť Božej lásky.

Keď na ďalší deň išla Alžbeta na svätú omšu, tak hneď pri úkone kajúcnosti si opäť predstavila Ježišove muky a hovorila: „Od tohto dňa som mala oveľa väčšiu túžbu **denne sa zúčastňovať na svätej omši.**“

Zakaždým si v kostole všimne nábožný postoj prítomných veriacich počas svätej omše. Najsilnejší moment je po svätom prijímaní. Od ľudí, ktorí práve prijali Eucharistiu, **nevie odtrhnúť oči**. V duchu si hovorí: „Akí šťastní len musia byť títo ľudia, ktorí vo svojom srdci vlastnia Boha?“ Môžeme konštatovať, že na ňu veľmi zapôsobí atmosféra modlitby. Skúsenosť veriaceho spoločenstva s kňazom, ktorú tam zažíva, hlboko vplýva na jej citlivosť.

Tieto témy sa pre Alžbetu čoskoro stávajú školou života a privádzajú ju k rozhodnutiu pustiť sa do boja so svojimi zlými sklonmi, tvrdohlavosťou a túžbou po nezávislosti, k uvedomeniu si prítomnosti Boha v modlitbe, k chápaniu významu vznešenosti a dôstojnosti kňazstva.

3. S poznávaním právd viery si Alžbeta vyberá spovedníka a duchovného vodcu

Vo svojich trápeniach a chorobe sa učí neprestajne utiekať sa k Bohu, prosiac o Jeho milosť a pomoc. Láska k samote jej umožňuje učiť sa vnútornej modlitbe. Túžba po Eucharistii v nej stále rastie a tajomstvo utrpenia a smrti Krista ju stále hlbšie privádza ku kontemplácii trpiaceho Spasiteľa.

Vo farnosti si hlboko váži kňaza Jána Dávída Reicharda a prijíma ho ako duchovného vodcu, ktorého jej Boh dáva.

V deň prvého svätého prijímania sa takto modlí: „**Ježišu, však že mi necháš nášho duchovného pastiera! Dávaj mu neustále silu a zdravie. Nech žije tak dlho ako ja.**“ A stalo sa. Tento kňaz ju duchovne viedol 44 rokov a z toho 39 rokov ju spovedal. Takmer do jej smrti. Zomrel 24. júla a ona 31. júla 1867. V deň jeho smrti už ležala v bezvedomí.

Ešte jedna zaujímavosť, ktorá súvisí s úctou Alžbety voči kňazom, o ktorej píše aj farár Reichard biskupovi diecézy: „Aký je len Boh dobrotivý! Koľko milostí zosiela do Vašej diecézy! Prial by som Vám vidieť a počuť všetko to, čo sa pri posteli našej chorej Alžbety deje s kňazmi, ktorí ju prichádzajú navštíviť, a ktorým hovorí o kňazských čnostiach, najmä o poslušnosti voči biskupovi. Akú nesmiernu útechu by zakúsilo Vaše otcovské srdce, vidiac všetkých týchto kňazov, ako sa im hrnú slzy do očí a ich srdce sa náhle mení.“

Po tomto oznámení biskup ostal v úžase, čo za poklad má v diecéze. Hneď osobne navštívil Alžbetu a niekoľko dní strávil v jej blízkosti. Presvedčil sa o Alžbetiných mimoriadnych daroch, ktoré dostala od Boha.

4. Modlitba za kňazov a ich posvätenie

V živote Alžbety je viac než jasné, že svoje modlitby a obety, hlavne v chorobe, prináša predovšetkým za kňazov. Vo víziách jej Pán ukazuje ich nevernosti, ich pripútanosť k svetu a nedostatok horlivosti za spásu duší. Alžbeta sa musí zmieriť s tým, že aj týchto „neverných služobníkov“ má prijať, poukázať im na ich slabosti a hovoriť im o milosrdenstve. Takéto dni sú pre ňu nesmierne ťažké a náročné. Viaceré autentické svedectvá zo strany kňazov potvrdzujú, že Alžbeta skutočne vedela čítať, čo sa deje v kňazskom srdci a duši. Keď má Alžbeta niektorému kňazovi odhaliť jeho chyby, prežíva muky, ktoré takmer nevie prekonať, a to preto, že má veľmi veľkú úctu ku kňazskému stavu. Preto ju od rána až do noci oblieva studený pot, keď v sebe cíti nutnosť **napomínať kňazov.**

Historik Pflieger píše, že len v priebehu jediného roka 1848 prišlo Alžbetu navštíviť 600 kňazov, ktorí ju chceli poznať a chceli si o nej vytvoriť svoj vlastný úsudok. Neľutovali to!

Títo kňazi po stretnutí s Alžbetou hneď písali svojim priateľom a známym. Mnohí kňazi, ktorí vo veľkom počte prichádzali do Niederbronnu, nachádzali pri Alžbete útechu a pomoc v telesných ťažkostiach a aj v duchovných potrebách. Iní zase, pri nej pocítili, že musia zavrhnúť svoj hriešny život, a ďalší zas cítili, že musia byť pevnejší, aby vytrvali na ceste čnosti v kňazskej službe.

Istý kňaz potvrdzuje, že chorá Alžbeta mu v rozhovore vyjavila veci, o ktorých nik z ľudí nemohol vedieť. A toto ním poriadne zatriaslo.

5. Obetovanie sa za kňazov, starosť o kňazov

Všetko, čo Alžbeta počas niekoľkých mesiacov (od 21. septembra 1849 do 29. januára 1850) svojím duchovným zrakom vo víziách vidí, súvisí s tým, čím sa vo svojom vnútri duchovne zaoberá: je to utrpenie Krista zomierajúceho na kríži a nevďačnosť hriešnikov ako aj jej účasť na tomto utrpení a **obetovanie všetkých bolestí a trápení za posvätenie kňazov**. Spasiteľ ju neustále pozýva, aby spolu s ním pracovala vo vinici, aby spolu s ním podstupovala zlé zaobchádzanie, týranie, mučenie a smrť na kríži a poznala únavu a strasti kňazského života.

V *Meditáciách* Alžbety základnou témou je **postoj kňazov a ich nevďačnosť voči milosti ako znaku nezmazateľného kňazstva**. V jednej vízii jej ukrižovaný Spasiteľ dáva poznať utrpenie, ktoré mu spôsobujú nevernosti jeho služobníkov-kňazov. Vtedy Alžbeta veľmi rýchlo chápe svoje poslanie: **do krajnosti sa obetovať za kňazov**.

Potom nasledujú návštevy kňazov pri jej lôžku, ktorých Alžbeta prijíma. Ich priznania, ktoré počúva, ju hlboko rozrušujú a spôsobujú jej bolesť. Trápi sa kvôli nim vo svojej duši a o kňazov si robí starosti aj po tom, keď od nej odídu. Každého z nich má dlho pred svojím duchovným zrakom.

Vzhl'adom na lásku, ktorou je naplnená voči Eucharistii a úctu, ktorú prechováva ku kňazstvu, pociťuje hlboké zranenia vo svojej duši kvôli nevernosti kňazov.

S Pannou Máriou spolu prežíva utrpenie a bolesť, ktoré jej Synovi spôsobili práve hriechy tých, čo mu majú úplne patriť, ktorých Ježiš nazýva **Božími priateľmi**.

Aj medzi kňazmi Alžbeta šíri úctu k Panne Márii prostredníctvom modlitby ruženca: od farára Reicharda získala povolenie, aby sa vo farskom kostole každú nedeľu a vo sviatok modlieval ruženec na odčinenie urážok spáchaných voči Bohu v týchto dňoch. Vo svojich extázach videla Pannu Máriu ako Prostrednicu milosti. Dostala poznanie, že všetci budú spasení skrze Máriu a úcta k nej ešte zosilnie. Od Panny Márie dostávala Alžbeta tiež určité pokyny, ktoré boli, podľa jej slov, vznešené a plné útechy.

Vo svojom vnútri pochopila, že má plniť vôľu Spasiteľa a modliť sa za posväteniu kňazov, ale zároveň sa pripravuje na to, že jej nebudú veriť, budú ňou pohrdať a vysmievať sa jej. Zaujímavé je aj to, že Alžbeta je pripravená na to, že bude niest' kríž až do konca života a takto bude prinášať obeť, **aby kňazi žili ako skutoční Kristoví učenici**.

Počas dlhých rokov Alžbetu a po založení kongregácie už matku Alfonzu Máriu (to bolo jej rehoľné meno) navštevovalo mnoho kňazov, ktorí si pred ňou otvárali svoje srdce a dušu a prosili ju o radu. Na jednej strane početné a dlhotrvajúce rozhovory jej umožnili získať hlboké poznatky o stave kňazskej duše a na druhej strane zase títo kňazi podávali biskupovi svedectvo, čo pri rozhovore s ňou prežili.

To, že si matka Alfonza Mária ctíla všetkých kňazov, ale zvlášť starých a chorých, svedčí aj to, že v Marienthali, ktorý je známym mariánskym pútnickým miestom na severe Alsaska, sa nachádza dom pre starších a chorých kňazov. Biskup požiadal práve matku Alfonzu Máriu, aby dala aspoň štyri sestry, ktoré by týchto chorých a starých kňazov ošetrovali. Biskup, vo svojom úsilí o blaho týchto veteránov kňazstva chcel, aby sa im na sklonku života dostalo starostlivosti z rúk rehoľných sestier.

Je jasné, že matka Alfonza Mária to urobila s nesmiernou radosťou. Najkrajšie na tom je, že pred blahorečením matky Alfonzy Márie, práve z tohto miesta prišla prosba od rektora Kňazského domova a kostola v Marienthali, aby vigília pred blahorečením 8.9.2018 sa konala práve na tomto mieste, kde žijú chorí a starí kňazi a to z vďačnosti voči nej. Tu vidíme, že dobro raz vykonané sa nezabudne ani po 167 rokoch.

6. Konkrétne rady a odporúčania Alžbety pre kňazov

Alžbeta, vo svojich odporúčaníach a radách kňazom hovorí: „Predovšetkým **kňaz nech sa učí poznávať, akú hodnotu má v Božích očiach. Kňaz je povolaný pokračovať v diele vykúpenia a sprostredkovať milosť spásy v mene Ježiša Krista. Kňaz sa učí poznávať vznešenosť svojho stavu, pretože on lepšie rozumie tomu, čo znamená napomáhať k spásu človeka.** Rozjímaním nad umučením Krista, kňaz preniká až do srdca nášho Pána a získava poznatky, ktoré mu dovoľujú, pozorne sprevádzať duše, ktoré mu Boh zveril na vedenie.“

Na inom mieste Alžbeta dáva kňazom radu, aby predmetom ich meditácií boli **rany ukrižovaného Ježiša**: „Kňaz môže pociťovať svoj vlastný zármutok a starosti, môžu naňho silno doliehať rôzne okolnosti, ale vtedy musí uprieť svoj pohľad na rany Spasiteľa. Takýto **pohľad na Ježiša v kňazovi všetko rozjasní a to, čo ho trápi, prebolí.**

V *Poučeniach pre kňazov* sa nachádza dokonca téma „**premieňajúcej prítomnosti Krista**“, vďaka ktorej kňaz je hlboko vnútorne spojený s Kristom a „pripodobňuje sa Kristovi.“

7. Osobitné poslanie Alžbety pri formácii kňazov

V jednej vízii Alžbeta vidí veľkú záhradu, v ktorej je vysadený vinohrad. Ježiš jej hovorí: „Pozri, túto záhradu musíš úplne nanovo vysadiť. Musíš vytrhať starý vinohrad a vysadiť nový.“ A k tomu dodáva: „Pozri, **toto pole je obrazom kňazov.** Musíš z ich srdca vytrhnúť zlozvyky a hriechy a musíš zasiať moje slovo, ktoré ti pre nich oznámim.“ Ježiš jej vysvetľuje, že tieto viniče symbolizujú niektorých kňazov, ktorí sa menia a musia pracovať na sebe od základu. Treba zdôrazniť, že Alžbeta si **veľmi vážila všetkých kňazov, lebo v nich videla samého Boha.** Často hovorila: „**Každému kňazovi by som ochotne padla k nohám, len aby ma požehnal.**“ Po celý život konkrétne prejavovala úctu a úplnú poslušnosť svojmu duchovnému vodcovi - farárovi Reichardovi, - ale aj všetkým kňazom.

To je zmysel Alžbetinho poslanca pre kňazov, ktoré jej Ježiš povedal: „Ako som pracoval na tebe a formoval ťa, tak **skrze teba budem formovať kňazské srdcia k čnosti.**“

O kňazoch a biskupoch sa vyjadrovala láskavo, hovorila o ich dôstojnosti a kňazských čnostiach. Veľa sa za nich modlila: „*Ježišu, hľad' na nich milosrdným pohľadom, nepozerať na ich slabosti. Láska moja, stačí tvoje jediné slovo a zapáliš v nich oheň tvojej lásky. Naplň ich odporom a hrôzou voči všetkému, čo je svetské. Vtlač im do srdca tvoje horké utrpenie a daj, aby zanechali všetko, čo sa ti nepáči.*“

Úprimnosť, priamosť a láska k pravde sú dominantné črty Alžbetinej osobnosti.

Istý kňaz sa o nej vyjadril: „Len čo som vstúpil do jej izby, hneď na mňa zapôsobil jej úprimný výraz, zatiaľ čo ja som očakával pretváрку typickú pre osoby, ktoré si namýšľajú, že sú Bohom vyvolené. V jej správaní som však nevidel nič prehnané, ale všetko svedčilo o anjelskej jemnosti

a vznešenej odovzdanosti, ktoré sa ani pri najlepšej snahe nedajú predstierať. Mal som pocit, že hovorím s anjelom a nie s človekom.“

Dokonalú poslušnosť, ktorú Alžbeta verne praktizovala, odporúčala aj deťom voči svojim rodičom, farníkom voči svojmu farárovi, kňazom voči svojim biskupom, a všetkým ľuďom.

Neustále objavovala krásu kňazských čností a vznešenosť kňazstva.

Ohľadom dobrých a horlivých kňazov Ježiš Alžbete hovoril: „**Pozri, dcéra moja, teraz ti chcem ukázať, že u mnohých nebola moja milosť zbytočná, lebo títo kňazi meditovali nad mojím utrpením a životom.**“

Istý kňaz, ktorého sa dotkla zlomyseľnosť ľudí, sa so svojim trápením zveril Alžbete. Keď za ňou prišiel, veľmi sa sťažoval. Alžbeta sa ho snažila potešiť, preto mu povedala: „Pán farár, Vy ste šťastný človek! Áno, pán farár, ste ten najšťastnejší človek na zemi! Sú ľudia, ktorí za vás v túto chvíľu dvíhajú ruky k nebu a modlia sa. Vidím, že ich Boh vypočuje.“ Farár iba zahundral: „Ale kto sa len môže za mňa modliť?“ Alžbeta mu povedala: „Spomínate si na tú chudobnú vdovu a jej deti, ktorým hrozilo, že prídu o strechu nad hlavou? Vy ste zachránili ich dom tým, že ste z lásky k blížnemu zaplatili ich dlhy.“ Kňazovi to vyrazilo dych, keď z Alžbetiných úst počul pravdivú skutočnosť, ktorú mienil udržať v úplnej tajnosti.

8. Výčitky a rady kňazom

Alžbeta, neskôr matka Alfonza Mária, cíti, že má špecifickú úlohu týkajúcu sa kňazov a to **pripomínať im, aby svoj úrad a život viedli primerane ich stavu.** Často im niečo vyčíta a vyzýva ich k obráteniu. Napriek tomu, kňazi, ktorí ju navštvia, **si veľmi uvedomujú blahodarný účinok stretnutia s ňou.**

Alžbeta z úcty voči nim, aby ich neurazila a kvôli diskretnosti, hovorí niekedy v tretej osobe o príčinách hriechov kňazov, aby sa ich to priamo nedotklo. Vo víziách jej Ježiš dal poznať korene všetkých hriechov kňazov. Najnebezpečnejšie z nich sú pohodlie, nedostatok sebazaprenia, nedostatok ducha pokánia a ducha modlitby, príliš neviazané a časté kontakty so svetom, ktoré následne vyvolávajú strach z ľudských rečí a vedú k strate dôstojnosti ich stavu, takže kňazi si už nespomínajú na milosti, ktoré dostali v deň kňazskej vysviacky.

Ďalej hovorí o kňazoch, ktorí žijú v zmyselnosti, zakrývajú svoje chyby, pripúšťajú ich a preto nechcú vidieť chyby iných ako aj tých, ktorým chýba duch modlitby. Spomína aj kňazov, ktorí sa držia „veľkých“ tohto sveta, aby profitovali z ich priazne. Chýba im duch pokory, chudoby a modlitby.

V skutočnosti je však pre Alžbetu **návšteva kňazov veľkým utrpením.** Farár Reichard vysvetľuje: „Je pravdou, že pre túto anjelskú dušu, ktorú v živote netrápila žiadna nečistá myšlienka, je skutočným mučeníctvom, že po víziách musí odhaľovať previnenia niektorých kňazov proti čistote. Toto mučeníctvo je takmer neznesiteľné vtedy, ak má upozorniť na chyby kňazov. Totiž, vidí v nich Boha a má k nim veľkú úctu.“

Farár Reichard podáva k tomu nasledovné svedectvo: „Niektoré prípady obrátenia kňazov, ktoré sa udiali, sú tak obdivuhodné, že pre mňa predstavujú väčší zázrak, ako vrátiť život mŕtvemu. Nikto z kňazov neodchádza od nej bez toho, aby nebol dojatý k slzám. Ako jej spovedník môžem potvrdiť veľký zázrak Božieho milosrdenstva.“

Keď Alžbeta **svoje utrpenie obetuje za kňazov**, „cíti nesmiernu útechu“ a prežíva „neopísateľný duševný pokoj a jej srdce je naplnené nevýslovnou láskou a dôverou k Ježišovi“. Ježiš Kristus jej to dal poznať, keď jej povedal: „*Ako veľmi trpím, keď vidím, že moji služobníci si tak málo sprítomňujú moje utrpenie. Svätú omšu slávia bez toho, aby mysleli na moje utrpenie a lásku, ktorú im v nej zjavujem. Pozri, dcéra moja, moji služobníci mi tak zraňujú hlavu svojou pýchou... Prerážajú moje srdce nedôstojným prijímaním Eucharistie, moje ruky a nohy svojimi nečistými rukami, keď udeľujú moje milosti. Lámu mi kosti svetskými zábavami... Mnohými hriechmi a neresťami nechávajú tiecť moju krv... Sú plní seba a nenechajú sa naplniť Bohom Otcom.*“ Alžbeta si teda často priała, aby jej telesné bolesti boli ešte silnejšie, často ponúkla seba samu, ako obeť na dosiahnutie Božieho milosrdenstva, len aby tým mohla zmeniť situáciu v prospech kňazov.

Záver

Milí duchovní otcovia, milí pútnici,

toto je úcta Alžbety, dnes už bl. Alfonzy Márie, ku kňazom a ich stavu. Verím, že sme všetci lepšie pochopili, čo znamená kňazský stav a činorodá prítomnosť Krista v kňazoch. Kňaz je druhý Kristus - *alter Christi*. Kňazskou vysviackou sa kňaz naozaj stáva druhým Kristom. Ďalej sme určite pochopili, ako sú kňazi dôležití pre náš život. Druhý vatikánsky koncil v *Konštitúcii o posvätnnej liturgii* hovorí: „*Na uskutočňovanie takého veľkého diela je Kristus stále prítomný vo svojej Cirkvi. Prítomný je v obeti svätej omše a v osobe svojho služobníka, lebo službou kňaza prináša obeť ten istý Kristus, ktorý vtedy obetoval seba samého na kríži. Predovšetkým je prítomný pod eucharistickým spôsobom. Svojou mocou je prítomný vo sviatosťiach, takže keď kňaz krstí, to krstí sám Kristus. Prítomný je vo svojom slove, lebo to on sám hovorí, keď sa v Cirkvi číta Sväté písmo*“.

V tom spočíva vznešenosť kňazského stavu, ku ktorému bl. Alfonza Mária cítila mimoriadne hlbokú úctu a neustále k nej všetkých povzbudzovala.

Preto dnes, prijala pozvanie prísť na túto púť za kňazov do Šaštína – prítomná v relikvii – aby všetkým tu prítomným kňazom a pútnikom povedala, že za kňazský stav stále prosí Boha Otca pred nebeským Trónom a chce byť starostlivou matkou kňazov aj dnes!

Bl. Alfonza Mária, oroduj za našich kňazov a nás tu prítomných! Amen.

Šaštín, 23.10.2021, na slávnosť Božského Vykupiteľa

Sr. M. Katarína Krištofová, SDR

postulátorka procesu svätorečenia